

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ



ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Πώς ζωγραφίζουν μερικοί ζωγράφοι. Ένα άστείο του Φοραίν. Ο Μπέρζον και το βραβείο Νόμπελ. Η αδιαφορία του φιλοσόφου. Ο Μπριάν μάρτυς φιλολογικής μονομαχίας. Ο Σπου ό Κατούλ Μαντιές αντί να επιτεθεί κατά του αντίπαλου του, απαγγέλλει... στίχους. Τουνέυ και Μπερνάρ Σόου. Πώς θα συνεννοηθούν θαυμασία. Η Βασίλλη, παράδεισος ή κόλασις; Τό Δερίπου του Μαρμοντέλ.

Ρωτούσαν μιὰ μέρα τόν περιφρημό, τόσο γιά τήν τέχνη του, όσο και γιά τό πνεύμα τού Γάλλου δημοσιογράφου Φοραίν :

— Είνε ἀλήθεια, ότι υπάρχουν ζωγράφοι, οι όποιοι, όταν ζωγραφίζουν, κλείνουν τό ένα τους μάτι γιά νά βλέπουν καλύτερα τό μοντέλλο τους.

— Δέν ξέρω, απάντησε ό Φοραίν, μιὰ ξέρω ότι υπάρχουν ζωγράφοι, οι όποιοι, όταν ζωγραφίζουν, κλείνουν και τά δύο τους μάτια !...

Ο Γάλλος φιλόσοφος Μπέρζον, ό όποιος έλαβε πρό μνημό το μεγάλο φιλολογικό βραβείο Νόμπελ, δέν έπεριμενε καθόλου νά του γίνη αυτή ή τιμή. Η είδησις τής βραβεύσεώς του, τού άνηγγέληθη αργά τήν νύχτα, χωρίς νά τό περιμένει καθόλου. Τότε ό φιλόσοφος είπε έμπιστευτικά στη σύζυγό του :

— Είν' ἀλήθεια ότι και άλλες χρονές έγινε πολλή λόγος περί άπονομής τού βραβείου Νόμπελ σέ μένα, και έπρεπε ίσως νά τό περιμένω. Μά, γιά νά είμαι ειλικρινής, πρόπει νά σου πώ ένα μυστικό : Είχα ξεχάσει ποιά μέρα γίνεταί κάθε χρόνο ή άπονομή τού βραβείου αὐτού !...

Ο Γάλλος έπαινετός τών Έξωτερικών κ. Άριστ. Μπριάν διηγείτο πρό ήμερών σ' ένα κύκλο φίλων, ότι, τήν έποχή που ήταν ακόμη νέος, είχε παρασταθεί ως μάρτυς σέ μιὰ έξαιρετικά περίεργη μονομαχία, ή ό-ποία έγινε μεταξύ τού ποιητού Κατούλ Μαντιές και τού περιφρημό διευθυντού τού θεάτρου "Έργον Αντι-Ποέ.

Οι δύο αντίπαλοι, από καιρό είχαν άρξήσει τούς... διαξιφισμούς των, με μιὰ άγρια πολεμική που έκανε ό ένας εναντίον τού άλλου, διά τών έφημερίδων. Στο τέλος, βλέποντας ότι έτσι δέν θα έτελειωναν ποτέ, άποφάσαν νά τούς συνεξίσουν επί τού πεδίου τής τιμής. Διαλέξαν τούς μάρτυρας των, μεταξύ τών όποίων ήταν, όπως είπαμε, και ό κ. Μπριάν, οι' ωριαν τόν τόπο και τήν ήμέρα τής μονομαχίας των.

Τέλος ή ήμέρα εκείνη έφθάσε. Οι δύο αντίπαλοι έτοιμοτετήθησαν άπέναντι άλλήλων και οι μάρτυρες έδωσαν τό σύνθημα τής έναέξεως. Ο Κατούλ Μαντιές έπρόκειτο νά επιτεθή πρώτος...Μά, τίποτε...Οι μάρτυρες ξεφαντωμένοι γνίζον και τι βλέπουν !... Ο ποιητής, παίζοντας τό όπλο του στά χέρια του σά μπαμπού, φανόταν πως είχε ξεχάσει ότι έπρόκειτο νά μονομαχήσῃ...Και όχι μόνο αυτό, αλλά και μιλούσε, πράγμα που άπαγορεύετα στους μονομαχούντας !...Οι μάρτυρες έπρωςέσαν περισσότερο ν' άκούσουν τι λέει. Ο Κατούλ Μαντιές άπήγγελε στίχους !...

Είπε άνάγκη τάχα νά προσθέσουμε ότι ό κ. Μπριάν έσπευσε νά σταματήσει ή μονομαχία γιά νά...γελήσει με τήν καρδιά του.

"Ένας Άγγλος δημοσιογράφος, εσώτησε τελευταία τό μεγάλο συμπαιρωτή του συγγραφέα Μπένουα Σόου :

— Έμαθα ό Τουνέυ, ό πρωταγωνιστής τού μπόξ, θέλει νά σας γνωρίσῃ...Θά τού κάνετε αυτή τήν τιμή ;

— Εύχαριστός, απάντησε ό συγγραφέας τής "Ιωάννας ντ' Αρκ. Θά τόν δεχθώ εύχαριστός στο σπίτι μου, υπό τόν όνο νά μην ύπαρχουν γύρω

άπέδιδαν τό θάνατο τού κόμητος στη βίσκαλη δύναμη τού πρίγκηπα, που τόν έσκότωσε με τήν ευχή που τούς είχε δώσει τήν ήμέρα τού γάμου. Η προκήρσισα Έλένη άρχισε νά βλέπει με τρόμο τόν πατέρα της και εκείνος μονάχα εξακολουθούσε νά μένει έντελώς άνυπόπτος, γιατί κανένας έως τότε δέν τού είχε είπει "ούτε λέξι γιά τις φοβερές διαδόσεις που κυκλοφορούσαν εις βάρος του.



δέκα δημοσιογράφοι κ' άλλοι τόσοι φωτογράφοι... Η συνάντησή μας θα είνε πολύ ένδιαφέρουσα...Εγώ θα τού μιλήσω γιά μπόξ... κείνος θα μου μιλήσει γιά φιλολογία... Έτσι θα συνεννοηθούμε περίεργα... Έξ άλλου μαθαίνω ότι ό Τουνέυ έχει καλά φιλολογικά γούστα... Λέει μάλιστα ότι τό πρώτο μου έργο, τό « A-hel Byron's Profession» δέν αξίζει τίποτε...Αυτή τή γνώμη έχω κ' έγω !...

Σχετικώς με τή Βασίλλη, τήν περιφρημό φυλακή τής Γαλλίας, υπάρχουν δύο γνώμες ή άλλων δύο θρόλοι : Ο ένας μās τήν παρουσιάζει πως ήταν μι' άληθινή κόλαση, ένας τόπος μαρτυρίου, ενώ ό άλλος μās τήν παριστά ως παράδεισο, ως μιὰ φυλακή στην όποία οι κατάδικοι ζούσαν καλύτερα κ' από τό σπίτι τους. Έπί τού ζητήματος αὐτού και ή πληροφορία τών συγγραφέων και τών ιστορικών είνε άντιφατικές. Ωστόσο, άν πιστέψουμε τόν περιφρημό γάλλο συγγραφέα και ποιητή τού 17ου αιώνου Μαρμοντέλ, πρέπει νά παραδεχθούμε τή δεύτερα άποψη.

Ο Μαρμοντέλ είχε φιλοαίστεϊ κάποτε στη Βασίλλη γιά κάποια αίτιμα κατά τού δουκιού ντ' Αιγαγιόν, τήν όποία έως τόσο δέν είχε γράψει αὐτός. Ο ύπηρέτης τόν άκούσούθησε στη φυλακή του. Τό πρώτο βράδυ, ό Μαρμοντέλ είδε νά τού σερβίρουν άπάνω σε τραπέζι στυμμένο με κάισατρο τραπεζομαντήλο, ένα περιφρημό δελτίο με φρονι τής ώρας και με έλεκτο κρασί. Ο συγγραφέας έφαγε και ήπιε με όρεξη.

Μά δέν είχε άποτελειώσει άκόμα τό φαγητό του, όταν είδε τήν πόρτα τού κελιού του ν' άνοιξη έξωφρα και νά μπαίνουν μέσα ένας άρχισερβιτόρος συνοδευόμενος από μερικούς μαγείρους, οι όποιοι τού έφεραν μέσα σέ άσημέρια πιάτα και σερβίτσια τά όμοιωτερα και όρεκτικώτερα τών φαγητών.

— Μά... έφαγα, τούς είπε τότε ό Μαρμοντέλ, και έφαγα μάλιστα πολύ καλά...

— Συγγνώμη, κύριε, απάντησε ό άρχισερβιτόρος, μά φαίνεται ότι φάγατε τό φαγητό τού ύπηρετού σας... Τό δικό σας είνε αυτό που φέρουμε τώρα !...

Πρό όλίγου καιρού πέθανε ή περιφρημος Άγγλίς Έλλεν Τέρν, τήν όποία εθαύμαζε ιδιαίτερος ό Μπερνάρ Σόου. Ο θάνατός της έγινε άφορμή γιά νά κυκλοφορήσει ευχύτερα ένα χαριτωμένο ανέκδοτο τού πνευματώδους συγγραφέως : Μιά μέρα, ή μεγάλη ήθοποιός έκανε πρόβες σ' ένα έργο τού μπροστά του. Ο Σόου τήν κυττούσε γοητευμένος. Σέ μι' στιγμή όμως, ό σκηνοθέτης τού θεάτρου, ό όποιος καθόταν δίπλα του, τόν ερώτησε :

— Κύριε Σόου, μήπως ή μίς Τέρν δέν έχει άποστηθίσει καλά τό ρόλο της ; Τά λέει όποσ τάχατε γράψει :

— "Όχι, όχι ! τού απάντησε ό Σόου, ή μίς Τέρν δέν λέει τό κείμενο όποσ τό έχω γράψει. Τό λέει καλύτερα, τό λέει έτσι όποσ τά ήθελα νά τό έχω γράψει !...

Ο Γκόρν στά "Απομνημονεύματά του τά όποια εξέδωσε τελευταία, γράφει γιά τήν άγάτη που έτερεσ ό Τολστόϊ προς μερικούς Γάλλους μυθιστοριογράφους και πρό πάντων γιά τό Στένταλ. Μιά μέρα μάλιστα είπε στό Γκόρν :

— Αιάβαζε τούς μεγάλους Γάλλους μυθιστοριογράφους. Πρό πάντων τόν Στένταλ. Άν δέν είχα διαβάσει τό έργο του "Η Μοναχί τής Πάρμας", δέν θα είχα γράψει ποτέ τόν "Πόλεμο και τήν Ειρήνη" μου...

